

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci:

žalobce: **Mad Dogg Athletics, Inc**
sídlem 2111 Narcissus Court, venice CA 90291, USA,
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Bejčkem
sídlem Dukelských hrdinů 12, Praha 7

proti
žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68, Praha 6,

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 22. 5. 2018, č. j. O-479838/D17023551/2017/ÚPV,

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 3000 Kč do 30 dnů od právní moci usnesení z účtu Městského soudu v Praze k rukám zástupce žalobce, Mgr. Tomáše Bejčka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví, uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo k rozkladu spolku spinning4health.cz, z.s., podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu zrušeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 31. 1. 2017 o zrušení barevné kombinované ochranné známky č. 320535 v provedení

(dále jen napadená ochranná známka).

a věc byla vrácena Úřadu jako orgánu 1. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřadu bylo rozhodováno o návrhu žalobce na zrušení předmětné barevné kombinované ochranné známky č. 320535 podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ochranných známkách). Navrhovatel se domáhal zrušení napadené ochranné známky s odůvodněním, že ochranná známka nebyla v České republice po nepřetržitou dobu 5 let do zahájení tohoto řízení řádně užívána pro výrobky a služby, pro které je zapsána. Úřad k návrhu žalobce rozhodl tak, že napadenou ochrannou známkou podle ust. § 31 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách zrušil s účinky ex tunc. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že vlastník napadené ochranné známky - spolek spinning4health.cz (v tomto řízení před soudem – osoba zúčastněná na řízení) se k návrhu na zrušení napadené ochranné známky nevyjádřil, nevyužil svého dispozičního práva a protože tak nepředložil doklady o užívání napadené ochranné známky pro výrobky a služby, pro které je zapsána, Úřad učinil závěr, že návrh je opodstatněný a užívání ochranné známky ve smyslu § 31 odst. 1 písm. a) cit. zákona nebylo prokázáno.
3. Proti uvedenému rozhodnutí podal vlastník napadené ochranné známky rozklad, ve kterém uváděl skutečnosti, které mu bránily v podání vyjádření a dokladů k návrhu a které spočívaly v tom, že předsedkyně spolku (vlastníka) nebyla v době doručování návrhu mimo území České republiky a současně pro chybovost hlášení a poškození souboru v datové schránce nebylo možné zjistit obsah doručované písemnosti. Důkazy o řádném užívání ochranné známky a vyjádření k návrhu vlastník zaslal Úřadu až s podaným rozkladem poté, co se až z rozhodnutí Úřadu dozvěděl o zrušení napadené ochranné známky. Současně podal žádost o prominutí zmeškání lhůty. Namítal, že bez své viny mu byla odňata možnost hájit před správním orgánem svá práva, rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se skutečným stavem věci a principem materiální pravdy.
4. Žalobce k podanému rozkladu namítal, že v dané věci je na místě užití koncentrační zásady dle § 82 odst. 4 správního řádu, neboť řízení o zrušení ochranné známky pro její neužívání je vždy ovládáno zásadou dispoziční, kdy je v plné moci účastníků řízení vyvíjet procesní aktivitu a iniciativu. Žalobce odmítl skutkovou argumentaci vlastníka, že pobyt jeho předsedkyně mimo území České republiky a okolnosti komunikace, vztahující se k údajně chybnému doručení návrhu, znemožňovaly vlastníkovu uplatnit v řízení svá práva.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

5. Předseda Úřadu (dále jen žalovaný) vyšel z ust. § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu podle kterého k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, odvolací orgán přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
6. Žalovaný uvedl, že zásadu koncentrace řízení jako obecnou zásadu správního řízení nelze vykládat a aplikovat izolovaně od jiných zásad platných pro správní řízení, zejména od zásady materiální pravdy a zásady zákonnosti. Zásada koncentrace řízení tak nesmí převažovat nad možnostmi ochrany subjektivních práv a chráněných zájmů účastníků řízení. V aplikační praxi by mělo být váženo, aby snaha o rychlé a hospodárné řízení, čemuž má koncentrace řízení napomoci, nebyla v nepoměru k možnostem ochrany subjektivních práv a chráněných zájmů účastníků řízení. Řízení o zrušení ochranné známky z důvodu jejího neužívání je jediným řízením podle zákona o ochranných

známkách, kde důkazní břemeno je z navrhovatele přeneseno na vlastníka ochranné známky a kdy se jedná o vlastnické právo k ochranné známce, které má být v případě nedoložení jejího řádného užívání zrušeno. Odvolací orgán tak stojí v tomto případě před úvahou, zda striktní aplikace správního řádu, a v důsledku této striktní aplikace případné nedostatečné zjištění skutkového stavu, má z hlediska zákonnosti vyšší právní význam než zásada materiální pravdy podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., a to i ke škodě vlastníka napadené ochranné známky, který sice nepostupoval správně, ale nepostupoval nezákonně.

7. Dle žalovaného v případě nedoložení řádného užívání ochranné známky před orgánem prvního stupně by mělo mechanické uplatnění koncentrační zásady podle ustanovení § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. ten důsledek, že přesto, že by v řízení o rozkladu byly předloženy vlastníkem důkazy prokazující řádné užívání jeho ochranné známky, byla by napadená ochranná známka nenávratně zrušena a koncentrace správního řízení, zavedená zákonodárcem s úmyslem zhospodárnit řízení, by tak měla za přímý následek zbavení vlastnických práv k ochranné známce. Zcela zřetelně by tedy nastal určitý nesoulad mezi tím, co je uvedeno v ustanovení § 3 citovaného zákona, tedy že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (čehož by však bylo dosaženo až v odvolacím řízení), a tím, že by zjištění skutečného stavu věci bylo zmařeno striktním uplatněním principu koncentrace řízení ve smyslu citovaného ustanovení § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. Nejen, že by v tomto případě došlo k potlačení a významnému oslabení principu materiální pravdy, který je jedním z pilířů správního řízení, ale zrušením vlastnických práv k ochranné známce by došlo i k hrubému zásahu do jednoho z výsostných práv moderní společnosti, subjektivního práva vlastnického. Zásada koncentrace řízení tak nesmí podle názoru odvolacího orgánu převažovat nad možnostmi ochrany subjektivních práv a chráněných zájmů účastníků řízení. Žalovaný uvedl, že správní orgány jsou při své činnosti vázány celým právním řádem, počínaje ústavními zákony. Obecná vázanost správních orgánů celým právním řádem neznamená, že má jít o jejich pouhou mechanickou a formalistickou interpretaci a aplikaci, aniž by bylo přihlíženo k celkovému kontextu právního řádu a k hodnotám, které vyplývají zejména z Ústavy a Listiny základních práv a svobod. Při interpretaci a aplikaci právních předpisů je naopak třeba přihlížet ke skutečnému smyslu a účelu právní úpravy a nelpět dogmaticky pouze na doslovném znění právního předpisu. Pokud by Úřad striktně odmítal předložené doklady posoudit s odkazem na ustanovení § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., představovalo by to pouhý právní formalismus, který by mohl mít za následek zrušení ochranné známky, která je jejím vlastníkem řádně užívána. Zrušení ochranné známky představuje natolik závažný zásah do vlastnických práv, že nesprávným rozhodnutím by mohl být porušen čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Podle názoru odvolací orgánu není nezákonné, pokud Úřad v řízení o podaném rozkladu za těchto okolností prolomí zásadu koncentrace odvolacího řízení.
8. V dané věci vlastník napadené ochranné známky předložil doklady, kterými hodlal prokázat, že v rozhodném období byla napadená ochranná známka řádně užívána ve spojení s výrobky a službami, pro něž je ochranná známka zapsána a pro něž je požadováno zrušení této ochranné známky. Tyto doklady přitom obsahují nové skutečnosti, které mohou ovlivňovat zjištěný skutkový stav, přičemž nemohly být zkoumány v průběhu řízení v prvním stupni. Tyto důkazy mají pro dané řízení o zrušení ochranné známky natolik zásadní význam, že pokud by o nich rozhodl přímo odvolací orgán, došlo by tím k přesunutí podstatné a rozsáhlé části nalézacího řízení do řízení

odvolacího, což by bylo v rozporu s principem dvojstupňovosti správního řízení. Proto bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit orgánu prvního stupně řízení k novému projednání a rozhodnutí.

9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zavázal orgán prvního stupně řízení k tomu, aby posoudil doklady předložené vlastníkem v odvolacím řízení, zda ve smyslu ustanovení § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. na území České republiky ve sledovaném období prokazují řádné užívání napadené ochranné známky pro výrobky a služby, pro něž byla zapsána do rejstříku a dále k tomu, aby Úřad vzal v úvahu tvrzení navrhovatele vztahující se k důkazům vlastníka.
10. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

11. Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost postupu žalovaného spočívající v tom, že přestože žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil jako irelevantní a nevěrohodné tvrzení vlastníka, že bez své viny nemohl v řízení před správním orgánem 1. stupně předložit skutečnosti a důkazy, kterými by prokázal užívání ochranné známky, žalovaný připustil nové důkazy v rozkladovém řízení, prolomil tak zásadu koncentrace řízení a porušil zásadu rovnosti účastníků řízení a zásadu zákazu diskriminace. Jelikož je řízení o zrušení ochranné známky pro její neužívání ovládáno zásadou dispoziční, není myslitelné a je proti právu na spravedlivý proces, aby žalovaný po jednom z účastníků nevyžadoval splnění jeho procesních povinností v řádné koncentrační lhůtě, a pokud by účastník takovou povinnost nesplnil, aby poté nenesl následky takového počínání. Tím, že žalovaný na jedné straně považoval za nevěrohodné tvrzení, z jakých důvodů vlastní napadené ochranné známky neuplatnil v řízení vyjádření k návrhu a důkazy o užívání své ochranné známky, avšak na druhé straně připustil nové důkazy vlastníka po koncentraci řízení i přesto, že vlastní mohl tyto důkazy uplatnit v řízení v 1. stupni, nepostupoval žalovaný nestranně a porušil tak zásadu rovnosti účastníků. Dle žalobce žalovaný současně došel k absurdnímu závěru, podle kterého by ustanovení o koncentraci řízení postrádalo smysl, neboť správní orgán by jí nikdy nemohl uplatnit s ohledem na zásadu materiální pravdy.
12. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně uvedl, že žalobce není ve věci aktivně legitimován ve smyslu § 65 zákona s.ř.s. vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím nebyl zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve věci, věc byla vrácena orgánu prvního stupně řízení k novému projednání a rozhodnutí. V řízení o zrušení ochranné známky se přitom nejednalo o hmotné právo navrhovatele, který má v řízení jen práva procesní. Připuštěním dokladů o užívání ochranné známky předložených v rámci rozkladu nedošlo k poškození práva navrhovatele. Žalobce ostatně v žalobě ani blíže nespecifikuje, na jakých právech byl napadeným rozhodnutím zkrácen. Pro případ, že by podle soudu žalobce v řízení o správní žalobě byl aktivně legitimován, se žalovaný vyjádřil k otázce koncentrace řízení a připuštění nových skutečností a důkazů v rámci řízení o

rozkladu, neboť tuto otázku považuje za jedinou spornou, když se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval odůvodněním počínání vlastníka a dospěl shodně se žalobcem k závěru, že tvrzení vlastníka není důvodné. Žalovaný uvedl, že účelem zásady koncentrace dle ust. § 82 odst. 4 správního řádu, je zajištění rychlosti a hospodárnosti řízení a zabránění nedůvodným průtahům v důsledku předkládání nových návrhů a důkazů účastníky řízení v druhém stupni řízení, které mohou paralyzovat činnost správního orgánu a zabránit vydání rozhodnutí v zákonné či přiměřené lhůtě. Snahou ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu je vyvažovat právo účastníků řízení navrhopvat důkazy a činit návrhy po celou dobu řízení dle § 36 odst. 1 správního řádu a právo na projednání věci bez zbytečných průtahů. Uplatnění zásady koncentrace řízení však není bezvýhradné. Nelze ji aplikovat izolovaně od jiných zásad správního řízení, především zásady materiální pravdy a zásady zákonnosti. Správní orgán jakožto strážce zákonnosti se nemůže v řízení odvolacím či v řízení o rozkladu zcela vyhnout odpovědnosti za zjištění skutkového stavu. Minimálně musí zohlednit ty skutečnosti a důkazy, které mají vliv na zákonnost rozhodnutí nebo na ochranu veřejného zájmu, byť je účastník řízení mohl uplatnit dříve, a to cestou spolehlivě postačující ke zjištění objektivního stavu věci, která je předmětem takového řízení. Aplikace zásady koncentrace řízení může přitom vést k tomu, že v důsledku odmítnutí důkazů a popření nových skutečností, předložených v rámci odvolání resp. rozkladu, nemusí být zjištěn nepochybný stav věci ve smyslu § 3 správního řádu. Uvedenou zásadu je proto podle žalovaného třeba posuzovat v návaznosti na požadavek zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy pro dodržení zásady zákonnosti, zásady ochrany dobré víry, zásady zneužití správního uvážení, zásady ochrany veřejného zájmu a zásady legitimního očekávání.

14. Žalovaný uvedl, že pro řízení o zrušení ochranné známky z důvodu jejího neužívání se subsidiárně použije správní řád. Úřad v tomto řízení rozhoduje v souladu s obsahem spisu na základě důkazů, které na podporu svých tvrzení předkládají účastníci řízení. Zásada materiální pravdy je v tomto řízení modifikována aktivitou účastníků řízení, tedy zásadou dispoziční. Řízení o zrušení ochranné známky je svou povahou specifickým typem správního řízení před Úřadem, v němž se jedná pouze o hmotné právo vlastníka napadené ochranné známky a dochází v něm k přenesení důkazního břemene z navrhovatele na vlastníka napadené ochranné známky. Je to tedy pouze vlastník, kdo prokazuje řádné užívání své ochranné známky, což se odvíjí od jím předkládaných důkazů. V případě, že vlastník na základě předložených dokladů neprokáže řádné užívání své ochranné známky v rozhodném období a v rozsahu, ztrácí svá vlastnická práva. Při mechanickém uplatnění zásady koncentrace řízení a odmítnutí důkazů k prokázání užívání ochranné známky předložených v rámci rozkladu, by s přihlédnutím ke specifikům řízení o zrušení ochranné známky došlo k výraznému oslabení principu materiální pravdy. Za situace, kdy by vlastník ochranné známky dodatečně předložil důkazy svědčící o řádném užívání, ale neměl by již možnost zabránit zrušení ochranné známky, která ve skutečnosti byla řádně užívána, došlo by ke zjevnému nesouladu mezi skutkovým stavem, z něhož žalovaný v rozhodnutí vycházel, a požadavkem na zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V důsledku striktního uplatnění zásady koncentrace řízení by tak podle žalovaného došlo k nepřiměřeně tvrdému zásahu do vlastnického práva vlastníka napadené ochranné známky, který by bez ohledu na předložené důkazy nevratně ztratil své právo k ochranné známce. Dle žalovaného předložené doklady obsahují nové skutečnosti, které mohou ovlivňovat zjištěný skutkový stav. Snaha o rychlé a hospodárné řízení, k němuž má

zásada koncentrace řízení vést, by se tak ocitla ve hrubém nepoměru k možnostem ochrany subjektivních práv a chráněných zájmů účastníků správního řízení.

15. Žalovaný připustil důkazy předložené v rozkladovém řízení právě s ohledem na specifika daného typu řízení v souvislosti se zásadou materiální pravdy a nepřiměřeně tvrdým zásahem spočívajícím ve zrušení vlastnického práva k ochranné známce, který by nastal v důsledku odmítnutí těchto důkazů. Postupoval tak v souladu se svou dosavadní praxí (viz např. rozhodnutí sp. zn. O-60899, sp. zn. O-181250, sp. zn. O-292551, sp. zn. O-365894). Trvat u tohoto typu řízení na uplatnění zásady koncentrace řízení by podle žalovaného bylo přehnaným formalismem, jehož důsledkem by bylo trvalé a nevratné zrušení vlastnického práva, zaručeného čl. 11 Listiny základních práv a svobod, na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný nepopírá, že zásada koncentrace řízení by se v řízení o návrhu měla vztahovat nikoli pouze na navrhovatele, ale na všechny účastníky řízení. V řízení o zrušení ochranné známky pro její neužívání se nerozhoduje o hmotných právech obou účastníků řízení, ale pouze vlastníka ochranné známky. Připuštěním dokladů o užívání ochranné známky předložených v rámci rozkladu tedy nedojde k porušení hmotného práva navrhovatele, zatímco žalobci v řízení o zrušení ochranné známky pro neužívání stačí pouze namítnout neužívání ochranné známky v návrhu na zrušení (navrhovatelem může být jakákoli třetí osoba), který podat může a nemusí, důkazní břemeno ohledně prokázání užívání plně spočívá na vlastníku napadené ochranné známky, přičemž sankcí za neunesení důkazního břemene je ztráta vlastnického práva.
16. Žalovaný je přesvědčen, že připuštěním dokladů předložených vlastníkem napadené ochranné známky v rámci rozkladového řízení nebyla rovnost účastníků řízení narušena. Nedošlo k zásahu do hmotných či procesních práv žalobce. Napadené rozhodnutí nijak nepředjímá nové rozhodnutí ve věci, pouze zavazuje orgán prvního stupně k novému přezkoumání a rozhodnutí ve věci v souladu se zásadou materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobci je zajištěna možnost vyjádřit se v obou stupních řízení k návrhům a dokladům předloženým vlastníkem napadené ochranné známky.
17. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

V. Replika žalobce

18. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný nesprávně dovozuje nedostatek aktivní legitimace žalobce v řízení před soudem. Žalobce tvrdí, že mu náleží hmotná práva, vyplývající z hmotněprávní povinnosti nerušit práva k zapsané ochranné známce a v řízení měl hmotněprávní zájem na tom, aby označení nebylo chráněno ochrannou známkou a aby vlastník neměl na takové právo monopol. Žalobce je také aktivně legitimován tím, že v řízení bylo zasaženo do jeho procesních práv, podle judikatury a soudní praxe jsou rozhodnutí Úřadu rozhodnutími o veřejných subjektivních právech, výkon žalobce, který brojí proti zápisu ochranné známky do rejstříku, je tedy výkonem veřejného subjektivního práva.
19. S náhledem žalovaného na prolomení zásady koncentrace řízení žalobce vyjádřil nesouhlas obdobně jako v podané žalobě a dále poukázal na ust. § 3 správního řádu, které v rámci zásady materiální pravdy zohledňuje i jiný postup dle zákona. Výklad tohoto ustanovení tak znamená, že zásadu materiální pravdy není možné uplatňovat vždy bez výhrad, což žalovaný ignoroval. Žalobce poukázal na zásadu dispoziční, která ovládá řízení o zrušení ochranné známky s tím, že tato zásada však neznamená, že se jedná pouze o hmotné právo vlastníka, tvrzení žalovaného že v tomto řízení je rozhodováno toliko o hmotných

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

právech vlastníka ochranné známky je tedy nesprávné. Pokud žalovaný v řízení poskytuje vlastníku ochranné známky určitou výhodu, jedná se o svévoli při rozhodování. Vlastník ochranné známky byl řádně vyzván k uplatnění svých práv a skutečnost, že na výzvu nereagoval, měl žalovaný za prokázanou. V takovém případě se nejedná o mechanické uplatňování zásady koncentrace řízení. Žalovaný při prolomení zásady koncentrace řízení postupoval v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 114/2012-27, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že zásada koncentrace řízení dopadá na všechny účastníky správního řízení zahajovaného na návrh, nikoliv jen na navrhovatele.

VI. K postavení osoby zúčastněné na řízení

20. Vlastník napadené ochranné známky – spolek spinning4health.cz, z.s. k výzvě soudu dle § 34 s.ř.s. ve stanovené lhůtě neuplatnil práva osoby zúčastněné na řízení, po této lhůtě toliko požádal o nahlédnutí do soudního spisu s odůvodněním, že má právní zájem na výsledku sporu. Soud s ním proto jako s účastníkem řízení nejednal.

VII. Doplnující vyjádření žalovaného

21. Protože městský soud nařídil ve věci jednání k vyslyšení stanovisek účastníků řízení k povaze sporu, žalovaný podáním došlým městskému soudu před jednáním doplnil své vyjádření k věci návrhem na odmítnutí žaloby s poukazem na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. července 2019 č. j.: č. j.: 15 A 76/2019-44, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j.: 2 As 252/2019-32 a konečně i usnesení Ústavního soudu III. ÚS 1766/20 ze dne 27. října 2020, jímž byla ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu jako zjevně neopodstatněná odmítnuta. V uvedené věci byla žaloba soudem pro nepřípustnost odmítnuta z důvodu vyloučení napadeného rozhodnutí Úřadu z přezkoumání soudem, neboť napadené rozhodnutí nebylo rozhodnutím, které by splňovalo kritéria podávaná z § 65 odst. 1 s. ř. s.; Z uvedeného rozsudku a dalších odkazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu dle žalovaného vyplývá, že rozhodnutí, kterým správní orgán II. stupně zruší rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátí k novému projednání a rozhodnutí, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Takové rozhodnutí nic nemění na subjektivních veřejných právech účastníků správního řízení, neboť se jím s konečnou platností práva a povinnosti jeho účastníků nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují. Dle uvedeného rozsudku tak obecně platí, že rozhodnutí, kterým odvolací orgán zruší nepravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vrátí k dalšímu řízení, není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť takovéto rozhodnutí není konečné a samo o sobě nijak nezasahuje do právní sféry svých adresátů.
22. Žalovaný má za to, že uvedené závěry soudů lze plně vztáhnout na posuzovanou věc, neboť se týkají posouzení stejné právní otázky. Napadené rozhodnutí v nyní posuzovaném řízení není konečné a samo o sobě nemůže nijak relevantně zasáhnout do právní sféry žalobce. Napadené rozhodnutí žalovaného nepředstavuje meritorní rozhodnutí o právech a povinnostech fyzických a právnických osob mající hmotněprávní účinky a nejedná se tak o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., které by podléhalo přezkumu ve správním soudnictví.

VIII. Stanoviska účastníků a replika žalobce k doplňujícímu vyjádření žalovaného

23. Městský soud po nařízení jednání, aniž by zahájil projednání žaloby ve věci, ověřil u přítomných zástupců účastníků řízení jejich procesní stanoviska k návrhu žalovaného na

odmítnutí žaloby a k povaze sporu, seznámil zástupce žalobce s návrhem a doplňujícím vyjádřením žalovaného a poskytl mu prostor k písemnému vyjádření. Pro tyto účely jednání odročil a vyčkal vyjádření žalobce k návrhu žalovaného na odmítnutí žaloby.

24. Žalobce v podané replice uvedl, že nemůže automaticky platit, že jakékoliv rozhodnutí o zrušení věci a její vrácení správnímu orgánu 1. stupně je pokládáno za rozhodnutí, které není rozhodnutím dle § 65 odst. 1 s.ř.s. Poukázal na odlišnosti v žalovaném odkazovaném rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 15A 76/2019, spočívající v tom, že rozkladový orgán na rozdíl od věci žalobce svým právním názorem nepředurčil jedinou možnou cestu konečného rozhodnutí. V dané věci je však situace jiná, napadené rozhodnutí žalovaného je závazné a odůvodněné neotřelou argumentací, že v řízení o zrušení ochranné známky neplatí, a to výhradně pro vlastníka ochranné známky zásada koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 s.ř.s. Napadené rozhodnutí mění subjektivní práva žalobce, neboť jím s konečnou platností určuje, že vlastník má možnost prokazovat užívání ochranné známky v rozkladovém řízení. Podle názoru žalobce je vždy nutné vyhodnotit, zda to či ono rozhodnutí splňuje podmínky ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. Současně je nutné zhodnotit i praktickou stránku věci a také hospodárnost řízení. Pokud by se nyní soud vyslovil k otázce možnosti prolomit zásadu koncentrace řízení, mělo by takové rozhodnutí pozitivní vliv na další průběh řízení. V souvislosti s uvedeným žalobce polemizuje se správností rozsudku městského soudu pod sp. zn. 15A 76/2019 v otázce dotčení navrhovatele a jeho procesních práv v té věci a domnívá se, že soud se měl zabývat tím, zda byla dotčena právní sféra navrhovatele. V dané věci nemůže být analogicky podaná žaloba odmítnuta ani z toho důvodu, že podle ust. § 46 s.ř.s. nerozhodují soudy o návrhu věcně, nýbrž jej před projednáním věci musí odmítnout. V projednávané věci již bylo nařízeno jednání, které proběhlo, z tohoto důvodu žalobce očekával rozhodnutí v merituu věci a také, když k zasažení do jeho právní sféry již došlo tím, že žalovaný napadeným rozhodnutím umožnil druhému účastníkovi správního řízení lepší procesní postavení.
25. Při dalším jednání poté, kdy zástupci účastníků i po seznámení s obsahem svých posledních podání svá procesní stanoviska nezměnili, soud ve věci rozhodl usnesením.

IX. Posouzení věci městským soudem

26. V souzené věci bylo podanou žalobou napadeno rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí Úřadu, a věc mu byla vrácena k novému projednání, nebylo tedy rozhodnuto s konečnou platností v merituu věci. Soud si je vědom judikatury správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu, která s takovým výrokem nespojuje možnost soudního přezkumu rozhodnutí, neboť povahově nejde o finální (pravomocné) rozhodnutí, způsobující konečný a závazný dopad v merituu věci do právní sféry účastníků řízení. Bylo tedy na místě posoudit, zda je možné podanou žalobu projednat nebo ji odmítnout, a to nikoliv pro nedostatek aktivní legitimace žalobce, jak nesprávně míní žalovaný, nýbrž pro její nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. Podle těchto ustanovení soud odmítne žalobu jako nepřípustnou, domáhá-li se žalobce přezkoumání úkonů správního orgánu, které nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a jsou tudíž ze soudního přezkoumání vyloučeny. Nedostatek aktivní legitimace je jinou okolností bránící projednání žaloby, znamená nedostatek podmínky řízení, kdy žalobce není vůbec oprávněn žalobu podat, neboť se takové oprávnění ze žádného jeho hmotného či procesního práva neodvívá.

Žalobci v této věci však svědčila aktivní legitimace k podání žaloby jako účastníka řízení dle § 65 odst. 2 s.ř.s., podle kterého žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i *účastník řízení před správním orgánem*, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1 (podle odst. 1 je oprávněn ten, kdo tvrdí zkrácení na svých hmotných právech), tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která *jemu přísluší*, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce podmínku účastníka správního řízení dle ust. § 65 odst. 2 s.ř.s. splňuje, neboť byl navrhovatelem v řízení o zrušení napadené ochranné známky a tvrdí, že postupem žalovaného byl zkrácen na svých procesních právech, neboť a jediné ta mu přísluší. Jinou otázkou je, zda je žaloba podaná žalobcem, jako aktivně legitimovaným účastníkem v řízení před soudem je projednatelná z toho hlediska, zda směřuje proti takovému rozhodnutí, jaké má na mysli ust § 65 odst. 1 s.ř.s.

27. Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, *jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí")*, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
28. Otázkou pojmu či legislativní zkratky „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 2 s.ř.s. se v řadě svých rozhodnutích zabýval Nejvyšší správní soud a ve vztahu otázky soudního přezkumu rozhodnutí již existuje ustálená judikatura, podle níž není možné za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. považovat odvolací správní rozhodnutí, které zrušuje prvostupňové správní rozhodnutí a vrací věc správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu č. j. 7 As 192/2017 – 35, publ. pod č. 3834/2019 Sb. NSS konstatoval, že *„správní soudy zpravidla přezkoumávají v řízení o žalobě proti rozhodnutí finální rozhodnutí správního orgánu. To plyne již ze základního principu soudního řádu správního, subsidiarity správního soudnictví [dle § 5 s. ř. s. lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon; srov. k tomu též § 68 písm. a) s. ř. s.]“*(...) *„Pokud nadřízený správní orgán rozhodnutí k odvolání účastníka řízení zruší, a věc vrátí prvostupňovému orgánu k novému projednání, takové rozhodnutí odvolacího orgánu nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010 - 219, věc Veverčí Centre). Rozhodnutí odvolacího orgánu nijak nezasahuje do hmotněprávní sféry jeho adresáta, neboť není finálním rozhodnutím ve věci.“*(...) Obecně tedy platí, že rozhodnutí, kterým odvolací orgán zruší nepravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vrátí k dalšímu řízení, není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť takovéto rozhodnutí není konečné a samo o sobě nijak nezasahuje do právní sféry svých adresátů.
29. Na rozdíl od uvedeného je dle ustálené judikatury soudně přezkoumatelné podle § 65 odst. 1 s. ř. s. takové rozhodnutí, kterým správní orgán využije své dozorní pravomoci a zruší nebo změni pravomocné správní rozhodnutí, např. v rámci přezkumného řízení (...) nebo obnovy řízení (...). Zde přezkum takového rozhodnutí nastupuje bez ohledu na to, že po zrušovacím rozhodnutí, napadeném žalobou, přijde pravidelně další rozhodnutí, které by rovněž bylo přezkoumatelné v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí. Další výjimkou je situace ve věcech týkajících se svobodného přístupu k informacím, kdy správní soud disponuje atypickou pravomocí nařít přímo povinnému subjektu, aby žadateli informaci poskytl, kdy správní soud zabraňuje tzv. ping-pongu mezi povinným subjektem a

odvolacím orgánem proto, aby bylo možné dosáhnout rychlého a účinného poskytnutí informace.

30. Městský soud v Praze, vycházejí z uvedených tezí a vědom si i možnosti specifických situací jako výjimek, nepřistoupil bezprostředně po podání žaloby v této věci k automatickému rozhodnutí o odmítnutí žaloby, neboť napadené rozhodnutí a řízení jemu předcházející vykazovalo specifika, která vyžadovala další úvahy. Napadené rozhodnutí bylo vydáno ve specifickém řízení o zrušení ochranné známky na návrh žalobce, kdy zákon umožňoval takový návrh toliko podat a kýmkoliv, aniž by dle znění zákona platném v době podání tohoto návrhu by takový návrh měl být něčím odůvodněn (změněno až novelou účinnou od 1. 1. 2019). Návrh žalobce byl tedy podán toliko na formuláři, tehdy s postačujícím tvrzením, že vlastník napadenou ochrannou známku řádně neužívá, aniž by navrhovatel byl povinen ke svému tvrzení cokoliv uvést. Důkazní břemeno - povinnost prokazovat řádné užívání ochranné známky stíhalo toliko vlastníka ochranné známky pod sankcí jejího zrušení a zániku vlastnického práva, nebude-li vlastník reagovat. To se také v dané věci stalo a nestandardním, byť zjevně zákonným důsledkem bylo, že Úřad zrušil ochrannou známku a tím vlastníku odejmul jeho vlastnické právo na základě naprosto „prázdného“ spisu, v dané věci prostého jakýchkoliv podkladů a argumentů jak ze strany navrhovatele, tak ze strany vlastníka, z nichž by měl vycházet při své povinnosti objasnit skutkový stav věci z hlediska zákonných předpokladů, s nimiž ust. § 31 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách spojuje možnost zrušení ochranné známky. Uvedený neobvyklý běh řízení mající dle zákona, dispoziční zásady, a jen důkazního břemene vlastníka ten účinek, že je bez jakýchkoliv skutkových zjištění a podkladů pro rozhodnutí nezbytné učinit závěr o zrušení ochranné známky, vedl nejen k tomu, že žalovaný své rozhodnutí založil na prolomení zásady koncentrace řízení, ale také městský soud k pochybnostem o možnosti žalobu odmítnout z důvodu obsahu napadeného rozhodnutí a specifického průběhu řízení. Rozhodnutí žalovaného o vrácení věci správnímu orgánu 1. stupně nebylo založeno na obvyklých výhradách skutkového a právního posouzení důvodů pro zrušení ochranné známky dle § 31 odst. 1 písm., a) zákona, ale na závazném právním názoru, že vlastník je oprávněn předložit veškerou argumentaci a doklady k prokázání užívání ochranné známky v rozkladovém řízení. Uvedený závazný závěr tak nabyt povahy určitého závazného a pro správní orgán 1. stupně konečného, byť dílčího, rozhodnutí, jehož podstata však již nemohla být předmětem projednávání, ale musela být jen respektována a měla zásadní význam pro průběh dalšího řízení. Žalobce proti vázanosti správního orgánu 1. stupně uvedeným závěrem žalovaného již nemohl v řízení účinně argumentovat, a to ani v případě podání rozkladu proti novému rozhodnutí Úřadu.
31. Uvedené okolnosti a povaha rozhodnutí tedy vedla městský soud k určitému zvažování, zda lze v této věci odmítnout přezkum napadeného rozhodnutí a zda nelze poskytnout náhled soudu na prolomení zásady koncentrace řízení ve prospěch dalšího průběhu řízení, totiž k úvahám, zda specifika této věci neodůvodňují výjimku z vyloučení přezkumu napadeného rozhodnutí, zvláště vede-li závazný závěr žalovaného ke správní praxi, kdy v případě typových řízení o zrušení ochranných známek, ale i systémově např. v případně užitečných vzorů dle zákona č. 478/1992 Sb., v nichž skutkový stav vyžaduje aktivitu a iniciativu vlastníka, by se za podobných okolností neuplatňovala zásada koncentrace řízení.

32. Vzdor uvedeným úvahám, které soud považoval za nezbytné předejít vzhledem k neobvyklým znakům tohoto řízení a svým „váháním“ s odmítnutím žaloby (řízení prosté jakékoliv argumentace účastníků řízení a jakýchkoliv podkladů, s účinkem odnětí vlastnického práva při prolomení zásady koncentrace řízení žalovaným) Městský soud v Praze v konečném důsledku svých úvah a zejména z důvodu konstantní a zejména zcela striktní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek č. j. 7As 192/2017-35), nadto aplikované i v řízení před žalovaným (srov. rozsudek 2 As 252/2019-32) neshledal důvody se odchýlit od ustáleného pravidla, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo pouze k tomu, že se věc vrátila do stadia řízení u správního orgánu prvního stupně (žalovaného), kde o ní znovu tento orgán rozhodne; o případném rozkladu, ať už navrhovatele či vlastníka bude opětovně rozhodovat předseda Úřadu. Teprve v situaci, kdy by ten takto uplatněnému rozkladu nevyhověl a správní řízení tak bude definitivně skončeno, bude možné se domáhat soudního přezkumu žalovaného, tedy i stěžejní otázky sporu – prolomení zásady koncentrace řízení. Závěr napadeného rozhodnutí se neprojevil v právní sféře žalobce v meritu věci, toto rozhodnutí pouze neusnadnilo žalobci cestu k procesnímu úspěchu, což však nelze považovat za zkrácení jeho práv ve smyslu § 65 s.ř.s. Soud považoval za nezbytné respektovat závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu i v tom směru, že ani výjimečnost a specifická přezkoumání (zde ve věcech ochranných známek v řízení u Úřadu průmyslového vlastnictví – pozn. městského soudu) nemůže zcela negovat základní principy, na kterých jsou postaveny ústřední pojmy soudního řádu správního, jako je pojem „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. Ostatně ani žalobcem zdůrazňovaná skutečnost, že se napadeným rozhodnutím prodlouží probíhající správní řízení, resp. oddálí okamžik vydání konečného (tedy soudně přezkoumatelného) rozhodnutí, není dostatečným zásahem do jeho práv (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 252/2019-32, rozšířeného senátu č. j. 7As 192/2017-35). I přes judikaturu Nejvyššího správního soudu však žalobce trval na podané žalobě a žalovaný, který na ni upozornil, rovněž nepokračoval v nepravomocně skončeném řízení, což svědčí o určitých pochybnostech obou účastníků řízení a spoléhání se na rozhodnutí soudu. Je tedy zřejmé, že časová náročnost řízení byla dána určitými neobvyklostmi řízení. I přes specifické otázky řízení a bezesporu podstatný a nestandardní závěr napadeného rozhodnutí vedoucí k novému projednání návrhu, nezbylo však městskému soudu než ve smyslu závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu zopakovat, že rozhodnutí, které není konečné, samo o sobě ani nemůže nijak relevantně zasáhnout do právní sféry jeho adresáta.
33. Z uvedených důvodů byl Městský soud v Praze oprávněn postupovat podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. a podanou žalobu odmítnout jako nepřipustnou, domáhá-li se žalobce přezkoumání úkonů správního orgánu, které nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.
34. Uvedenému nebránila ani skutečnost, že soud nařídil ve věci jednání. Ze záznamu o průběhu jednání je zřejmé, že po nařízeném jednání za účasti zástupců účastníků soud ve věci jednání nezačal, žalobu neprojednával, pouze ověřoval náhled účastníků na nestandardní průběh správního řízení a jeho důsledky pro rozhodování soudu. Nadto platí, že skutečnost zahájení řízení je rozhodná toliko z hlediska vrácení soudního poplatku podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, nikoliv pro způsob rozhodnutí o žalobě. Jsou-li dány důvody k odmítnutí žaloby, nelze věc meritorně projednat ani vydat rozsudek jen pro to, že by ve věci proběhlo zahájené soudní projednání

žaloby. Tak se tomu v dané věci ani nestalo, o čemž svědčí i výrok tohoto rozsudku ve věci vrácení soudního poplatku.

35. Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze podanou žalobu jako nepřipustnou odmítl.
36. Výrok o nákladech řízení je dán ust. ustanovením § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., neboť žaloba byla odmítnuta.
37. Výrok o vrácení soudního poplatku je odůvodněn ust. § 10 odst. 3 zákona č. 541/1991 Sb., větou poslední, podle které byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 21. dubna 2021

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu